

N
PAUL PAUN: MINDEN KIÁLT UTÁNUNK !

Fordította: SALAMON ERNŐ

Most furakodnak ki a földből a vékony vizek,
most nőnek a tavasz füvei,
most sulyos minden felhő,
gyökerek illatát és új levelek illatát hozzák
az erdőkből siető szelek.

Emelkednek a fényben a széles mezők
közelebb hanyatlak az égbolt,
egyetlen mélyülő sóhajtás választja él a földet
a könnyű légtől.

Mintha ismeretlen erők gyülnének egybe,
minden létező anyag vár valamire,
kiált utánunk,
hívása mellünkbe hatol, vérünkig ér él.

Valahányszor Anyag és Élet találkozik
új életre kél a lelkünk.

Minden szél rajtunk halad át,
hogy váljanak serényekké kezeink
s vihessen minél tovább futó tekintetünk.
Függnek a Viharok, az idejük nem elején, de végén,
szakadnának, özönléneek, vetnék tűzöket.

Honnan jönnek a hívó kiáltások?
Belőlünk jönnek vagy kívülről jönnek?
Lelkünk kínó a földből, felforgatja azt
s uralkodik rajta ereje folytán.
Gyötrelmes várakozásaink mérgét viszi
ölében a fenyegető folyó,
a vásárok sikátorai égnék,
városok utcái egymásba kapaszkodnak,
s az egész világon kemény, siető lélegzésünk fülled.

Mi vagyunk a meggörbedtek és a hatalmasok!
Mi vagyunk a föld emberei s a munka emberei!
A folyó minden botló hullámán,
minden fűszál élén,
kerék küllőjén
eggyé forr zord felzúdulásunk!

Honnan jönnek a hívó kiáltások?
Kívülről jönnek, vagy belülről jönnek?
Most, most rázza karját az erdő,
egy s azon időben szállnak a szelek,
kezeink kinyúlnak magasan az élő anyag fölé.

Tele vannak velünk a falvak és telve
a városok utjai,
kiált értünk az egész világ,
kiáltja:
jőjjünk már
hódítsunk,
s alkossunk újat
mert mi vagyunk az örökkévaló emberei a földnek
mi vagyunk a kenyér, a kés,
az élet és halál,
mi a meggörbedtek, de hatalmasok!